

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

χαιρετίζω αυτή την εκδήλωση.

Πρώτα θέλω να σας εκφράσω τη χαρά μου για τις ενέργειες αλληλεγγύης που εκφράστηκαν μετά τη σύλληψη του συντρόφου Νίκου Μαζιώτη. Δεν ήταν λίγες οι αφίσες και τα κείμενα που δημοσιοποιήθηκαν σε διάφορες πόλεις με ουσιαστικό πολιτικό λόγο και κυρίως με πνεύμα μαχητικό, κόντρα στην ηττοπάθεια που ευελπιστεί να φέρει η καταστολή. Ελπίζω αυτή η μαχητικότητα να διαπνέει όλες τις μορφές αγώνα από όλους τους συντρόφους.

Δεύτερον, θέλω να εκμεταλλευτώ την ευκαιρία αυτής της εκδήλωσης και να στείλω ένα μήνυμα στον σύντρόφό μου Νίκο Μαζιώτη: Νίκο, ξέρω πως τη δύναμη την έχεις. Εμείς, όπως έχουμε πει και στα αμφιθέατρα, απλά αλλάζουμε σημεία αγώνα. Όμως ο αγώνας μας είναι ο ίδιος όπου και να βρισκόμαστε, είτε μέσα είτε έξω από τη φυλακή. Και όσες σφαίρες και να μας ρίξουν, εμάς δεν θα μας νικήσουν. Ο Επαναστατικός Αγώνας δεν θα πεθάνει ποτέ.

Θα ήθελα να ξεκινήσω με το ζήτημα της καταστολής και τις πιθανές επιπτώσεις που μπορεί να έχει στον αγώνα. Όπως έγραψα και στο γράμμα που δημοσιοποίησα, η σύλληψη του συντρόφου Νίκου Μαζιώτη είναι ένα πλήγμα. Και είναι πλήγμα όχι μόνο για τον Επαναστατικό Αγώνα, αλλά για τον ανατρεπτικό αγώνα συνολικότερα. Όμως τέτοιου πολιτικού μεγέθους χτυπήματα μπορούν να έχουν αντίστροφη εξέλιξη. Αντί για την ηττοπάθεια, τον σκεπτικισμό για τις συγκεκριμένες επιλογές αγώνα, αντί για τον φόβο που θέλει το κράτος να μας επιβάλει, αντί για την παραίτηση από την προοπτική του ένοπλου αγώνα, αντί να αφήσουμε να διαμορφώσουν ένα αρνητικό κλίμα οι ηττοπαθείς και αντεπαναστατικές “επισημάνσεις” που κάποιοι μπορεί να εκφράζουν με το “να που οδηγούν αυτές οι επιλογές”, “επισημάνσεις” που εκφράζονται από όσους είναι εκ πεποιθήσεως αρνητικοί με τον ένοπλο αγώνα και που εν όψει ενός κατασταλτικού χτυπήματος βρίσκουν την ευκαιρία να εκφράσουν το πρόβλημά τους συνηγορώντας ουσιαστικά με το κράτος, αντί λοιπόν, για όλα αυτά, τέτοια κατασταλτικά γεγονότα μπορούν να ατσαλώσουν τις επαναστατικές συνειδήσεις, να ανοίξουν νέα πεδία αγώνα, να ενδυναμώσουν τον ένοπλο αγώνα. Ο σύντροφος Νίκος Μαζιώτης στα μάτια μας δεν είναι “ένας πληγωμένος σύντροφος που μπήκε φυλακή”, αλλά ένας επαναστάτης που έδωσε μια ηρωική μάχη ενάντια σε δεκάδες ένοπλους φρουρούς του καθεστώτος και που δεν τον λυγίζουν ούτε οι σφαίρες ούτε οι φυλακές.

Όσον αφορά τον Επαναστατικό Αγώνα, αυτός δεν είναι μια οργάνωση που “χτυπήθηκε για μια ακόμη φορά από την καταστολή”, είναι μια οργάνωση που παρά τα πλήγματα που έχει δεχτεί, στέκεται πάντα όρθια, είναι ζωντανή και συνεχίζει στην ίδια πάντα πορεία που έχει χαράξει. Ο Επαναστατικός Αγώνας πέρασε δια πυρός και σιδήρου και συνεχίζει να είναι ζωντανός παρά τα χτυπήματα που έχει δεχτεί. Αυτή η εξέλιξη είναι η καλύτερη απάντηση στην καταστολή, το ισχυρότερο μήνυμα ότι ο αγώνας συνεχίζεται. Στην ουσία είναι μια συνθήκη που ακυρώνει την καταστολή, καθιστώντας την ανεπιτυχή και μάταιη. Προς αυτή την κατεύθυνση λειτούργησε, φυσικά, και η ανάληψη πολιτικής ευθύνης, η υπεράσπιση των επιλογών μας απέναντι στον εχθρό, η συνέχιση του αγώνα μας σε κάθε συνθήκη. Εξ’ άλλου πίστευα και θα πιστεύω πάντα πως ο τρόπος που οι αγωνιστές αντιμετωπίζουν τα χτυπήματα του κράτους, καθορίζει τη σχέση τους με την ίδια την κοινωνία. Γιατί πώς ζητάμε να μας εμπιστευτούν άλλοι, όταν εμείς δεν είμαστε σε θέση να στηρίζουμε κάτω από οποιαδήποτε συνθήκη την επιλογή αγώνα που κάνουμε; Πώς μπορούμε να ζητάμε από άλλους να συμμετέχουν μαζί μας σε έναν ανατρεπτικό αγώνα, πώς μπορούμε να ζητάμε να συμμετέχουν σε μια Επανάσταση με όλο το κόστος και το τίμημα που ένα τέτοιο ιστορικό εγχείρημα έχει, όταν εμείς δεν μπορούμε να σηκώσουμε το τίμημα των πολιτικών πράξεων μας;

Η οπτική μας για την καταστολή μπορεί να καθορίσει τη θέση μας στον αγώνα. Και η οπτική η δικιά μου, η οπτική του Επαναστατικού Αγώνα είναι ότι οι επιλογές δράσης στον αγώνα καθορίζονται πάντα από τις επαναστατικές ανάγκες της εποχής μας, από την πολιτική ανάλυση για το σύστημα και όχι από την καταστολή. Δεν μπορεί η καταστολή να γίνεται το πρόσχημα για την παραίτηση από τον αγώνα. Και λέω πρόσχημα γιατί το αν παραιτηθεί κάποιος ή όχι είναι ζήτημα επαναστατικής συνείδησης και ηθικής, που η καταστολή δεν καθορίζει, απλώς δοκιμάζει.

Αν οι ιστορικές συνθήκες και κυρίως, αν οι συνειδήσεις των αγωνιστών υπαγορεύουν ως πολιτικά αναγκαίο τον ένοπλο αγώνα, αυτός οφείλει να γίνει πράξη με κάθε κόστος και τίμημα. Γιατί αν η

ανοχή που δείχνει το κράτος κάθε φορά στις διάφορες μορφές δράσης είναι αυτή που μας υπαγορεύει ποια εμείς θα επιλέξουμε, τότε θα οδηγηθούμε σε μια αδιάκοπη συρρίκνωση της δράσης μας, θα οδηγήσουμε σε αδιέξοδο τον ίδιο τον αγώνα. Γνωρίζουμε όλοι ότι έρχονται νέα κατασταλτικά μέτρα, νέες συνθήκες αντιμετώπισης του ανατρεπτικού αγώνα, ότι το κράτος θέλει να εξαφανίσει κάθε προοπτική επαναστατική. Ακόμα και συνθήματα ανατρεπτικά μπορεί να ποινικοποιηθούν και μάλιστα, στο άμεσο μέλλον. Αποδεχόμενοι τους κρατικούς όρους στη δράση και περιοριζόμενοι στα όλο και πιο ασφυκτικά πλαίσια της νομιμότητας που αυτό θέτει, αν για παράδειγμα, απαγορεύσει το σύνθημα “κάτω το

κράτος και το κεφάλαιο”, ας το βγάλουμε από τη φρασεολογία μας. Αν απαγορεύσει τη λέξη Επανάσταση, ας σταματήσουμε να τη λέμε. Αν αποφασίσει το κράτος ότι η αλληλεγγύη σε ένοπλους αγωνιστές πρέπει να διώκεται ως “τρομοκρατία”, ας εγκαταλείψουμε τους ένοπλους αγωνιστές. Είναι αυτοί όροι αγώνα;

Το κράτος με τα χτυπήματά του ενάντια στους αγωνιστές είναι αυτός ο παράγοντας που καλλιεργεί την αντίληψη ότι η ένοπλη δράση γεννά την καταστολή, και αξιοποιεί τις επιτυχίες του κάθε φορά ως ανάχωμα στην επέκταση ακόμα και τη συνέχιση της ένοπλης, και όχι μόνο, ανατρεπτικής δράσης. Είναι η βάση της θέσης αυτής που θέλει κάθε επαναστατική προοπτική να ορίζεται ως αδιέξοδη, καταστροφική και παράλογη.

Ε, λοιπόν, στον Επαναστατικό Αγώνα η οπτική μας ήταν και είναι εκ διαμέτρου αντίθετη από κάθε καθεστωτική λογική. Ναι μεν η δράση φέρνει την αντίδραση, αυτό όμως συμβαίνει σε ένα στενό ιστορικό πλαίσιο, τη στιγμή που η δράση εκδηλώνεται και αφορά τις αιχμές που η καταστολή βάζει, καθώς και την πρακτική μορφή που αυτή παίρνει. Η στρατηγική της καταστολής είναι κάτι πολύ ευρύτερο, αφορά μια ολόκληρη ιστορική περίοδο και είναι αδιαχώριστη συνιστώσα της ευρύτερης στρατηγικής του συστήματος για την αναπαραγωγή του.

Πιο συγκεκριμένα, η καταστολή στην εποχή μας, δηλαδή τα τελευταία είκοσι πέντε περίπου χρόνια, συνδέεται με την ευρύτερη κατάσταση του συστήματος, η οποία καθορίζεται από την συστημική κρίση, από την αγωνιώδη προσπάθεια των εξουσιαστών να κρατήσουν ζωντανό και ισχυρό το οικονομικό και πολιτικό καθεστώς. Και αυτή η προσπάθεια συμπεριλαμβάνει την στρατηγικής σημασίας για τους εξουσιαστές κατάργηση του κοινωνικού ελέγχου πάνω στις πολιτικές και οικονομικές λειτουργίες του καθεστώτος και τη μηδενική πλέον ανοχή του κράτους σε όλες τις κοινωνικές, συνδικαλιστικές, πολιτικές αντιστάσεις και διεκδικήσεις. Στις αρχές της προηγούμενης δεκαετίας οι πρώτες νομικές τροποποιήσεις για την αντιμετώπιση της ένοπλης δράσης με τους “αντιτρομοκρατικούς” νόμους, έγιναν μέσα στο ευρύτερο πολιτικό πλαίσιο του καθεστώτος που συμπεριλάμβανε τον πόλεμο κατά της “τρομοκρατίας”. Στην Ελλάδα όπως και αλλού, η απειλή μιας ένοπλης αντιπαράθεσης με το καθεστώς έπρεπε να απαλειφθεί και σε αυτό συνηγορούσε κατά τους κρατούντες η “παραδειγματική τιμωρία” των ένοπλων αγωνιστών.

Η τελευταία περίοδος της κρίσης με τα άγρια χαρακτηριστικά που όλοι πλέον γνωρίζουμε, δεν θα μπορούσε παρά να συνοδεύεται και από την ένταση της καταστολής και κυρίως από την περαιτέρω σκλήρυνση της στάσης του κράτους απέναντι σε όσους επιλέγουν την ένοπλη δράση. Και είναι λογικό καθώς το σύστημα βρίσκεται σε δεινή θέση, χωρίς κοινωνική αποδοχή, χωρίς ανοχή, χωρίς ερείσματα. Μέσα σε μια περίοδο βαθιάς σήψης, απονομιμοποίησης στις περισσότερες συνειδήσεις στην κοινωνία, που κάθε κλυδωνισμός μπορεί να επιφέρει ανυπολόγιστα πλήγματα στο καθεστώς και την εύθραυστη ισορροπία

του, είναι λογικό να επιχειρούνται σαρωτικές επιθέσεις του κράτους προκειμένου να αντιμετωπιστούν οι πολιτικοί παράγοντες αποσταθεροποίησης. Και λέγοντας πολιτικοί παράγοντες αποσταθεροποίησης, από την ίδια την ιστορία αποδεικνύεται πως η ιεράρχησή τους από το κράτος ξεκινά από τον ένοπλο αγώνα, καθώς εκφράζει με έμπρακτο τρόπο και στο παρόν τον μεγάλο εφιάλτη του συστήματος, που δεν είναι άλλος από αυτόν μιας ένοπλης απόπειρας ανατροπής του, τον εφιάλτη μιας κοινωνικής Επανάστασης. Πιστεύω πως οι περισσότεροι θυμούνται όταν εκδηλώθηκε η κρίση χρέους στην Ευρώπη, την ευρύτατη συζήτηση που διεξαγόταν στο εσωτερικό του καθεστώτος για το φόβο ακόμα και επαναστάσεων, κυρίως στις χώρες του ευρωπαϊκού νότου. Ο φόβος τους αυτός δεν έγινε πραγματικότητα λόγω των ανώριμων υποκειμενικών συνθηκών, δηλαδή, της απουσίας επαναστατικών κινημάτων στις πληγέντες χώρες, όμως η πολιτική απειλή δεν απαλείφθηκε. Και παραμένει ζωντανή όσο υπάρχουν επαναστάτες, έστω και λίγοι, που την προωθούν και την προπαγανδίζουν.

Συμπερασματικά θα έλεγα ότι στην ευρύτερη κατασταλτική στρατηγική του κράτους, η οποία συνιστά ιδιαίτερα στην εποχή μας μια κεντρικής σημασίας πολιτική εφαρμογή για την αναπαραγωγή του συστήματος, η σημαντικότερη αιχμή της είναι να εξαφανιστεί ως απειλή η κοινωνική Επανάσταση, αφού οι εξουσιαστές κατανοούν πως ένα τέτοιο πρόταγμα μπορεί να βρει κοινωνικά ερείσματα. Με βάση αυτή την αιχμή, η ιεράρχηση των δράσεων που η καταστολή θα στοχεύσει, ξεκινά με την αναγωγή της ένοπλης επαναστατικής δράσης σε πρώτου βαθμού απειλή. Όπου αυτή υπάρχει θέλει να την καταστείλει και όπου δεν υπάρχει θέλει να την προλάβει.

Οι “αντιτρομοκρατικοί” νόμοι, οι φυλακές τύπου Γ, και η συνεχής σκλήρυνση του νομικού πλαισίου για την ένοπλη δράση γίνονται με βάση το παραπάνω δεδομένο. Σε άλλες χώρες, όπως η Αγγλία, που δεν υπάρχει ένοπλη δράση από αναρχικούς, σύμφωνα με την παραπάνω στρατηγική το εκεί κράτος διώκει ως “τρομοκρατία” κάθε προφορική ή γραπτή επαναστατική έκφραση.

Στην ουσία και με πολιτικούς πάντα όρους, η οπισθοδρόμηση και η αναδίπλωση μπροστά στην καταστολή σημαίνει ότι αποδεχόμαστε πως δεν αποτελούμε απειλή για το καθεστώς ούτε θέλουμε να γίνουμε. Αλλιώς ας αναλάβουμε το κόστος των επιλογών μας και κυρίως της επιλογής μας να γίνουμε οι καταλύτες της Επανάστασης στην εποχή μας και ας αξιοποιήσουμε την καταστολή πολιτικά για την ενίσχυση του αγώνα μας.

Εδώ κάνω μια παρένθεση για να επισημάνω κάτι. Στην ιστορία του αγώνα και των ένοπλων κινημάτων είναι συχνό φαινόμενο κάποιοι που αντιδρούν στις επιλογές του ένοπλου αγώνα, να ζητούν από τις ένοπλες οργανώσεις να κάνουν αυτοκριτική, όχι σε περιόδους ακμής τους, αλλά μετά από κατασταλτικά χτυπήματα και ενώ μάλιστα οι ένοπλοι αγωνιστές αντιμετωπίζουν με σθένος την καταστολή και υπερασπίζονται τις επιλογές τους. Πέρα από

το ότι θεωρώ μη ηθικό πολιτικά να “χτυπιούνται” μέσω της κριτικής και εκ των έσω σε στιγμές καταστολής αγωνιστές, είναι δεδομένο ότι ο σκεπτικισμός που καλλιεργείται μετά την καταστολή για την επιλογή του ένοπλου αγώνα από όσους εκ θέσεως είναι εχθρικοί προς αυτές τις επιλογές, στηρίζεται ακριβώς στις “επιτυχίες” του κράτους. Εξάλλου αυτή η κριτική γίνεται μόνο για την επιλογή της ένοπλης δράσης και σε καμιά άλλη περίπτωση, πράγμα που δείχνει το ότι έχει ως πυρήνα τον φόβο των επιπτώσεων.

Η ιστορία των ένοπλων οργανώσεων έχει δείξει ότι για να συνεχίζει μια ένοπλη οργάνωση τη δράση της μετά από ένα κατασταλτικό χτύπημα, βασική προϋπόθεση είναι η αλληλεγγύη. Όχι η αλληλεγγύη που αφορά τους φυλακισμένους αγωνιστές, αλλά αυτή που αφορά στην αναγνώριση της πολιτικής αναγκαιότητας να συνεχιστεί η δράση μιας ένοπλης οργάνωσης. Τέτοια ιστορικά παραδείγματα έχουμε πολλά στην ιστορία των ένοπλων οργανώσεων όπου πλαισιώνονταν από νέους αγωνιστές μετά από κατασταλτικά χτυπήματα. Το αν υπάρχει ή όχι αυτή η αναγκαιότητα κρίνεται από τη συνολική ιστορική πορεία μιας οργάνωσης, από την στρατηγική της και από το μέγεθος της πολιτικής απειλής που αυτή συνιστά για το καθεστώς. Και ο καλύτερος κριτής της στρατηγικής μιας ένοπλης επαναστατικής οργάνωσης, είναι ο ίδιος ο εχθρός ο οποίος με τις αντιδράσεις του σε στιγμές που δέχεται ένα χτύπημα όπως και σε στιγμές που επιτίθεται, αποκαλύπτει και το βαθμό της πολιτικής επικινδυνότητας που αποτελεί μια οργάνωση.

Όσον αφορά τον Επαναστατικό Αγώνα είναι πολλές οι καθεστωτικές αναφορές που είτε άμεσα είτε έμμεσα, έχουν κατατάξει την οργάνωση σε πρώτου βαθμού πολιτική απειλή και έχουν αναδείξει την πολιτική επικινδυνότητά του για τη συνοχή του πολιτικού και οικονομικού συστήματος.

Έχουμε μιλήσει και έχουν γίνει αναφορές και κατά τη διάρκεια της δίκης μας για τη δήλωση κυβερνητικού παράγοντα που μετά τις συλλήψεις τον Απρίλη του 2010 είχε πει πως “ένα μεγάλο χτύπημα θα μπορούσε να τελειώσει την οικονομία μέσα σε ώρες”. Αυτή η δήλωση αποκάλυπτε τον πανικό της πολιτικής ελίτ στην Ελλάδα μπροστά στον φόβο του ένοπλου αγώνα σε μια περίοδο που το καθεστώς ζούσε μια από τις πλέον ευάλωτες στιγμές του λόγω της κρίσης. Ήταν μια ιδανική περίοδος που λόγω των ευρύτερων αντικειμενικών συνθηκών στη χώρα θα έπρεπε να αξιοποιήσουμε, παρά το χτύπημα εναντίον του Επαναστατικού Αγώνα. Όμως και αργότερα, και ενώ φαινομενικά το εγχώριο σύστημα δείχνει να βρίσκεται σε πιο ισορροπημένη κατάσταση, οι πανηγυρισμοί για τη σύλληψη του Νίκου Μαζιώτη σε Ελλάδα και ΗΠΑ, ήταν μια απόδειξη της πολιτικής βαρύτητας που φέρει ο Επαναστατικός Αγώνας, αλλά και ειδικά ως αγωνιστής ο σύντροφος. Μετά τη σύλληψη του αναρχικού συντρόφου Αντώνη Σταμπούλου, η κυβέρνηση Σαμαρά δια στόματος Κικίλια δεν προσπάθησε καν να κρύψει τον πανικό της μπροστά στην υπόθεση και μόνο ότι σημαίνοντα στελέχη της οικονομικής ελίτ στη χώρα και πολυεθνικές μπορεί να χτυπηθούν και συνέδεσε άμεσα την πορεία εξόδου του καθεστώτος από την κρίση με τη δράση του Επαναστατικού Αγώνα. Η δήλωσή του που έλεγε ότι “οι προσπάθειες της χώρας να βγει

από την κρίση προϋποθέτουν την εμπέδωση ενός κλίματος ασφάλειας τόσο στην Ελλάδα όσο και διεθνώς”, για μένα είναι μια από τις καλύτερες επιβεβαιώσεις ότι η στρατηγική του Επαναστατικού Αγώνα ήταν και είναι στην σωστή κατεύθυνση. Και αυτή την στρατηγική οι πολιτικοί εχθροί μας τη γνωρίζουν και την κατανοούν πολύ καλά, όπως πολύ καλά αντιλαμβάνονται και τις πολιτικές επιπτώσεις που μπορεί να έχει. Με δυο λόγια Επαναστατικός Αγώνας και συστημική σταθερότητα ήταν πάντα δυο αντιστρόφως ανάλογες συνθήκες. Η ενδυνάμωση του Επαναστατικού Αγώνα δημιουργεί ανισορροπία και αστάθεια στο σύστημα, η αποδυνάμωσή του συμβάλλει καθοριστικά στην συστημική σταθεροποίηση και διαιώνιση.

Κρίνοντας λοιπόν, την ιστορική πορεία του Επαναστατικού Αγώνα, δεν μπορούμε παρά να μιλάμε για την στρατηγική του. Και η στρατηγική αυτή δεν μπορεί να κρίνεται κατόπιν κατασταλτικών χτυπημάτων. Πρόκειται για μια συνολική αντίληψη για τον ένοπλο αγώνα, αλλά και για τον αγώνα συνολικότερα και η αποτελεσματικότητά της αποκαλύπτεται όταν προχωρά μπροστά και όχι τις στιγμές που ανακόπτεται.

Αντί λοιπόν, να μεμψιμοιρούμε για τα στενά όρια κίνησης που μας αφήνει ο εχθρός, αντί να φοβόμαστε τις επιπτώσεις των πράξεων και των λόγων μας, αντί να μετράμε και την παραμικρή κίνησή μας με βάση το κόστος που αυτές θα έχουν σε περίπτωση κρατικού χτυπήματος, ας δούμε την καταστολή σήμερα ως μια παράμετρο ανάλογη της απελπισίας των κυβερνήσεων απέναντι σε ένα κοινωνικό πεδίο εχθρικό και απρόβλεπτο.

Ας δούμε τον αγώνα για την ανατροπή του συστήματος και την Επανάσταση ως τη μόνη επιλογή να δράσουμε αποτελεσματικά ενάντια σε ένα ευάλωτο από τη συστημική κρίση καθεστώς.

Στον Επαναστατικό Αγώνα πάντα πιστεύαμε και πιστεύουμε πως όχι μόνο δεν είναι η ένοπλη δράση αυτή που γεννά την καταστολή, αλλά αντιθέτως, η απουσία ενός ισχυρού ένοπλου επαναστατικού μετώπου οδηγεί στην αποθράσυνση των εξουσιαστών και των πολιτικών και στρατιωτικών υπερασπιστών τους. Η απειλή ενός πραγματικού επαναστατικού πολέμου είναι αυτή που τους κάνει να τρέμουν. Να είστε σίγουροι πως αν είχαμε ένα δυνατό, μεγάλο κίνημα από αποφασισμένους επαναστάτες και ένα μεγάλο ένοπλο κίνημα, θα ζητούσαν έλεος. Και για να γίνει αυτό πραγματικότητα, το μόνο που απαιτεί είναι ατσαλωμένη επαναστατική συνείδηση που δεν θα κάμπτεται ούτε από την καταστολή ούτε από τα χτυπήματα. Και τότε θα είναι η δική μας σειρά να αντεπιτεθούμε. Το ερώτημα και τώρα και πάντα είναι “θέλουμε να το ρίξουμε αυτό το καθεστώς ή όχι”; Αν πραγματικά θέλουμε, αν πραγματικά θέλουμε την Επανάσταση και πιστεύουμε σε αυτήν, τότε όλα είναι δυνατά. Όλα είναι στα δικά μας χέρια.

Μιλώντας για την Επανάσταση και για το αν θέλουμε να την κάνουμε ή όχι, αν πιστεύουμε σε αυτήν ή όχι, θα πω πως ο Επαναστατικός Αγώνας γεννήθηκε ακριβώς για να απαντήσει σε αυτό το ερώτημα. Από την δημιουργία του ήταν η έκφραση της βούλησης και της πίστης για την Επανάσταση. Της βούλησης να αγωνιστούμε με τα όπλα για αυτήν, να πάρουμε κάθε ρίσκο για να την προωθήσουμε, να αντιμετωπίσουμε κάθε εμπόδιο για να κρατάμε ζωντανή την επαναστατική προοπτική. Από εκεί αντλεί εξ' άλλου η συλλογικότητά μας και το όνομά της.

Από την αρχή της δημιουργίας του ο Επαναστατικός Αγώνας είχε και έχει μια συγκεκριμένη στρατηγική. Η στρατηγική αυτή αφορά στην ανάδειξη με την πρακτική και το λόγο της ένοπλης σύγκρουσης με την κεντρική εξουσία ως μονόδρομο για την επαναστατική κοινωνική αντεπίθεση, για την Επανάσταση. Πεποίθησή μας ήταν και παραμένει ότι η Επανάσταση προϋποθέτει έναν πόλεμο με το καθεστώς και τις δυνάμεις του, προϋποθέτει ένα κίνημα διευρυμένο και δυνατό, που μαζί με ένα μεγάλο τμήμα της κοινωνίας θα πέσει στη φωτιά της μάχης και θα το ανατρέψει. Αυτού του είδους ο επαναστατικός αγώνας έχει για εμάς νόημα, δηλαδή ο αγώνας ενός κινήματος όπου κάθε δραστηριότητα, κάθε μορφή αγώνα θα αποτελεί συνιστώσα ενός κοινού στόχου, του επαναστατικού πολέμου που προαναφέρω.

Η κεντρική αυτή κατεύθυνση τέθηκε σε μια περίοδο που λόγω της εφήμερης κοινωνικής ευμάρειας και της επιφανειακής πολιτικής και κοινωνικής σταθερότητας που αυτή έδινε στο καθεστώς, υπήρχε έλλειμμα ριζικής πολιτικής αμφισβήτησης του συστήματος και η λέξη Επανάσταση είχε σε μεγάλο βαθμό εξοβελιστεί από το λεξιλόγιο του χώρου μας. Η οπτική μας για την ενδογενή αστάθεια του συστήματος, για την κρίση που υπέβασκε, για την προσωρινότητα της νεοφιλελεύθερης συναίνεσης και για τους κλυδωνισμούς που αργά ή γρήγορα θα ακολουθούσαν, με δυο λόγια η ανάλυσή μας για το σύστημα την ιστορική περίοδο που διανύαμε και τις προοπτικές του, καθόρισε και ατσάλωσε την πεποίθησή μας για τον ένοπλο αγώνα που πρέπει να διεξάγουμε. Έναν αγώνα όχι αποσπασματικό και εφήμερο, αλλά με διάρκεια, σταθερότητα, συνέπεια λόγων και πράξης που θα μπορούσε να αφήσει μια επαναστατική παρακαταθήκη, να διαγράψει μια ιστορική πορεία ανθεκτική στο χρόνο. Και επειδή ο Επαναστατικός Αγώνας γεννήθηκε μέσα σε μια περίοδο που κεντρικός στόχος και πρόταγμα των αναρχικών ήταν η εξέγερση, η απόφαση για τη δημιουργία αυτής της συλλογικότητας θα μπορούσε να έχει ως τίτλο “από την εξέγερση στην επανάσταση”. Επίσης, προερχόμαστε από μια γενιά, όπου λόγω των αρνητικών αντικειμενικών συνθηκών, δηλαδή, λόγω της φαινομενικής παντοδυναμίας της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, η προοπτική μιας Επανάστασης φάνταζε εξωπραγματική και ουτοπική. Την περίοδο εκείνη με το σύστημα να κάνει το άλμα στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και να φαντάζει πανίσχυρο, χωρίς κανένα πολιτικό αντίπαλο δέος, με την πλειοψηφία της αριστεράς να υποκλίνεται μπροστά στην δυναμική του, ήταν λίγο ως πολύ αναμενόμενο ότι και τμήμα των πολιτικών τάσεων που αντιτάσσονται στο καθεστώς θα επηρεάζονταν από το ευρύτερο πολιτικό κλίμα εγκαταλείποντας τα “μεγάλα λόγια για επαναστάσεις και τα συναφή” και θα αρκούσαν σε

πιο...“γειωμένες” πολιτικές κατευθύνσεις. Και ας μην ξεχνάμε ότι η δράση του Επαναστατικού Αγώνα ξεκίνησε μέσα στην προολυμπιακή περίοδο, όπου το ελληνικό πολιτικό και οικονομικό καθεστώς ήταν σε φάση ακμής και αλαζονείας, ενώ το κατασταλτικό χτύπημα εναντίον της 17 Ν και οι συλλήψεις για τον ΕΛΑ που ακολούθησαν, παράλληλα με την έκρηξη του πολέμου κατά της “τρομοκρατίας” παγκόσμια, άφηνε έντονη την αίσθηση της ήττας των ένοπλων επαναστατικών εγχειρημάτων, ενώ η Επανάσταση ήταν μια προοπτική που αφορούσε άλλες εποχές, όχι τη δική μας. Ο Επαναστατικός Αγώνας συνειδητά δημιουργήθηκε με στόχο να ξαναδώσει ζωή σε ένα πρόταγμα και μια προοπτική που από πολλούς είχε εγκαταλειφθεί, αναπτύσσοντας κόντρα στις αρνητικές συνθήκες της εποχής την ένοπλη δράση. Και ως προς αυτό το ζητούμενο, τα κατάφερε.

Οι επιλογές των στόχων είχαν άρρηκτη σύνδεση με την κεντρική στρατηγική που προανέφερα, δηλαδή την στήριξη της αναγκαιότητας για ένοπλη σύγκρουση με την κεντρική εξουσία μέσω χτυπημάτων σε κεντρικά, κομβικά σημεία της καθεστωτικής λειτουργίας και σε χρονικές στιγμές που καθορίζονταν από επίσης κεντρικά για την κοινωνία πολιτικά γεγονότα.

Κεντρικό ζητούμενο που αφορά τόσο την οπτική για τον ένοπλο αγώνα όσο και την οπτική για την ίδια την Επανάσταση, είναι το ζήτημα της κεντρικής εξουσίας, την οποία οφείλουμε να πολεμήσουμε προκειμένου να καταφέρουμε την καθεστωτική ανατροπή και την κοινωνική Επανάσταση. Ο ένοπλος αγώνας οφείλει να έχει ως στρατηγική την ανάδειξη, τόσο με τη δράση όσο και με τον λόγο του, αυτής της αναγκαιότητας. Στην ιστορία των κινημάτων αντίστασης ή αμφισβήτησης του καθεστώτος οι αναθεωρητικές, αλλά και οι καταγγελτικές προς τον ένοπλο αγώνα θέσεις, βάσιζαν την ρητορική τους στο γεγονός ότι δεν αποδέχονταν την ύπαρξη κέντρου στην εξουσία. Αυτή η θέση που με διάφορες αποχρώσεις διαπερνούσε και καθόριζε σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό τόσο την αριστερά όσο και τμήμα των αντιεξουσιαστών και αναρχικών, είχε την αφετηρία της στην κριτική που είχε γίνει στα ένοπλα κομμουνιστικά κινήματα των δεκαετιών του '70 και του '80 με αιχμή την θέση που αυτά τα κινήματα έβαζαν για “χτύπημα στην καρδιά του κράτους”. Πληθώρα αναλύσεων γεννήθηκαν κυρίως στη δύση αυτών των ένοπλων κινημάτων που ως κεντρικό ζητούμενο είχαν να αποδείξουν ότι “η εξουσία έχει απολύσει το κέντρο ή τα κέντρα της”. Στην ουσία τους όμως αυτές οι αναλύσεις δεν στόχευαν σε μια διερεύνηση των μεταλλάξεων της εξουσίας, με σκοπό να προσαρμόσουν την επαναστατική προοπτική στις σύγχρονες συνθήκες, αλλά είχαν ως ζητούμενο να “αποδείξουν” ότι μια ένοπλη σύγκρουση με την κεντρική εξουσία είναι εκτός εποχής και μάταιη. Μαζί με αυτή την διαπίστωση πήγαινε περίπατο και κάθε απόπειρα δημιουργίας μιας κεντρικής στρατηγικής αγώνα, που χαρακτηριζόταν ως συγκεντρωτική.

Κύρια βάση στήριξης αυτών των πολιτικών ρευμάτων και σημαντικό στοιχείο της επιχειρηματολογίας τους ήταν η κατάληξη που μέχρι τότε είχαν οι επαναστάσεις, κυρίως αυτή της Σοβιετικής Ένωσης, όπου την προηγούμενη εξουσία διαδέχτηκε μια νέα



συγκεντρωτική και ιδιαίτερα καταπιεστική. Και αυτό το συμπέρασμα κατέληγε στην ισοπεδωτική καταδίκη κάθε απόπειρας ανατροπής μιας κεντρικής εξουσίας, αφού αυτή “νομοτελειακά θα την αντικαθιστούσε ένα νέο καταπιεστικό καθεστώς”. Και αντί οι κριτικές να αφορούν το είδος της επαναστατικής κοινωνικής οργάνωσης που προωθείται κάθε φορά, κατέκριναν συλλήβδην την προοπτική της ένοπλης προλεταριακής αντεπίθεσης στο καθεστώς και την προοπτική της κοινωνικής επανάστασης, η οποία είναι αδύνατο να πραγματοποιηθεί χωρίς πόλεμο με την οργανωμένη εξουσία. Πρόκειται για θέσεις που βρίσκονται σε στενή επικοινωνία με την κυρίαρχη ιδεολογία και την καθεστωτική προπαγάνδα, η οποία πολεμά ως έκφραση ολοκληρωτισμού κάθε επαναστατική προοπτική.

Σημαντικό σημείο συνάντησης αυτών των αναλύσεων που αφορούσαν τη μη ύπαρξη κέντρου στο καθεστώς και που προέρχονταν από διαφορετικές πολιτικές αφετηρίες, ήταν η διαπίστωση της διάχυσης της σύγχρονης εξουσίας. Η εξουσία στο σύγχρονο καθεστώς είναι παντού με έναν, θα λέγαμε, ισοδύναμο χαρακτήρα και η ιεράρχιση της βαρύτητας που η κάθε της μορφή έχει, είναι μια υποκειμενική υπόθεση. Συνεπώς καμία κοινή στρατηγική αγώνα δεν μπορεί να δημιουργηθεί, αφού δυναστεύει το άτομο και την υποκειμενική του ανάγκη να στραφεί στην άλφα ή βήτα μορφή εξουσίας. Οι αναλύσεις αυτές το σίγουρο είναι ότι αντί να φέρουν μια νέα θεωρία για την εξουσία που θα βοηθήσει στην αποδόμησή της, κατάφεραν να αποδομήσουν τον ίδιο τον αγώνα. Η αμφισβήτηση κάθε έκφανσης της εξουσίας στην καθημερινότητα, ανάγεται σε επαναστατική πράξη και η επανάσταση αν δεν καταργείται τελείως από την φρασεολογία, μεταλλάσσεται σε μια αέναη σύγκρουση στην βάση της κοινωνίας ενάντια στις πάσης φύσεως εξουσιαστικές σχέσεις της καθημερινότητας. Η κατάληξη είναι ότι καμία συγκέντρωση πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων δεν απαιτείται για να επιτεθούμε στην εξουσία καθώς αυτή “έχει απολύσει κέντρα και δομές”, ενώ μια κοινή στρατηγική ανατροπής μπορεί εύκολα να κατηγορηθεί για συγκεντρωτικό μοντέλο αγώνα. Ως εκ τούτου, και αφού δεν υπάρχει πολιτικό κέντρο να πολεμήσουμε και να ανατρέψουμε, η επανάσταση καθίσταται “εκτός εποχής”.

Εδώ να ξεκαθαρίσω, μιας και οι παρεξηγήσεις των λόγων μας είναι μια συνήθης διαδικασία, πως οι κοινωνικές αντιστάσεις και οι δράσεις για ζητήματα που άπτονται της καθημερινότητας των ανθρώπων, εννοείται πως είναι αναγκαίες να γίνονται και να τις στηρίζουμε. Όταν όμως καταλήγουν αυτοσκοπός, όταν δεν συνδέονται με ένα ευρύτερο επαναστατικό σχέδιο ή τουλάχιστο όταν δεν επιχειρείται καν να ενταχθούν σε μια επαναστατική κατεύθυνση, καταλήγουν σε ζητήματα εσωτερικής υποκειμενικής ή κινηματικής κατανάλωσης με ημερομηνία λήξης ή ακόμα και πολιτικής σήψης. Και όταν τέτοιες πρακτικές έχουν ως πολιτικό υπόβαθρο την προαναφερόμενη θέση για την απουσία κέντρου του καθεστώτος, για την διάχυση της εξουσίας και με την Επανάσταση είτε να μετατίθεται στις ελληνικές καλένδες είτε να εξοβελίζεται από το λεξιλόγιο και τα προτάγματα, ενώ η ένοπλη προλεταριακή αντεπίθεση καταγγέλλεται, τότε μιλάμε για αντεπαναστατικές πρακτικές. Με δυο λόγια μια θέση που βασίζεται στο αξίωμα ότι η “εξουσία στην εποχή μας δεν έχει κέντρο”, καθιστά από την αφετηρία της ανεδαφική και

εκτός πραγματικότητας την οποιαδήποτε επαναστατική απόπειρα. Ειατί, σύμφωνα πάντα με αυτή τη θέση, “δεν υπάρχει κεντρικός πολιτικός στόχος να πολεμήσεις και να ανατρέψεις”.

Πεποίθησή μου είναι πως μια κοινή επαναστατική στρατηγική οφείλουμε να τη διαμορφώσουμε προκειμένου να δημιουργήσουμε ένα επαναστατικό κίνημα. Και η κοινή στρατηγική δεν σημαίνει συγκεντρωτισμό και εξουσίες. Γνωρίζω τον βαθμό αυτονομίας που μπορεί να φέρουν οι αναρχικοί από πρώτο χέρι. Είναι θα έλεγα, στο DNA μας. Όμως, αυτή η προδιάθεση για αυτονομία σε μια διαστρεβλωμένη βάση, καταλήγει στείρος εγωκεντρισμός, άγονος πολιτικά που μας καταδικάζει στον κατακερματισμό και την έλλειψη κοινής, ενωμένης δράσης. Η διαφορετικότητα που υπάρχει στην καθεμία και στον καθένα μας μπορεί να είναι ο πλούτος στο κίνημα, μόνο αν λειτουργεί ενισχυτικά προς μια συλλογική επαναστατική κατεύθυνση. Και το φίλτρο μέσα από το οποίο διαφαίνεται τι είναι ενωτικό ή διασπαστικό στον αγώνα, είναι η χρησιμότητά του στην ίδια την Επανάσταση.

Ο Επαναστατικός Αγώνας έχει καταθέσει πολλές φορές τις θέσεις του για τις αλλαγές και μετεξελίξεις του συστήματος, όχι μόνο στην εποχή μας, αλλά και για παλιότερες δεκαετίες. Αυτό που ακούμαι να πω σε αυτό το κείμενο είναι πως το σύστημα τις τελευταίες δεκαετίες έχει μπει σε μια φάση που χαρακτηρίζεται από πρωτοφανή στην ιστορία του συγκέντρωση οικονομικής και πολιτικής ισχύος, η οποία συμβαδίζει με την διαδικασία οικονομικής και πολιτικής διεθνοποίησής του, αλλά και το μεγαλύτερο βαθμό αλληλεξάρτησης των λειτουργιών του που έχει ως τώρα πετύχει. Το αν η κρίση καταφέρει να ανακόψει την πορεία αυτή, αυτό είναι μια άλλη συζήτηση. Όμως σήμερα, αλλά και κατά τις προηγούμενες δεκαετίες, η οργανωμένη εξουσία όχι μόνο διατηρεί τα κέντρα της, αλλά και τα ενισχύει. Ο βαθμός συγκεντρωτισμού οικονομικής και πολιτικής ισχύος είναι πραγματικά μοναδικός στην ιστορία του καπιταλισμού.

Η εξουσία στην εποχή μας όχι μόνο έχει κέντρο, αλλά τα τελευταία χρόνια έχει καταφέρει πρωτοφανή ιστορικά βαθμό συγκεντροποίησης. Το σύστημα γίνεται όλο και πιο συγκεντρωτικό και παράλληλα όλο και πιο σκληρό και βίαιο. Και αν σε προηγούμενη περίοδο, την περίοδο της σοσιαλδημοκρατικής συναίνεσης, το σύστημα κατάφερε να στηριχτεί σε μεγάλα τμήματα του πληθυσμού, οπότε μπορούσαμε και να μιλάμε για την επιτυχή μεταβίβαση τμήματος της εξουσίας και του κοινωνικού ελέγχου σε κοινωνικούς φορείς με οικονομικές και πολιτικές λειτουργίες, δηλαδή για μια ουσιαστική διάχυση της εξουσίας, σήμερα αυτές οι σχέσεις έχουν κοπεί βίαια και κάθε εξουσιαστική λειτουργία επανέρχεται στα χέρια της κεντρικής εξουσίας. Η συγκέντρωση πολιτικής και κοινωνικής ισχύος στα χέρια μιας μειοψηφίας, γίνεται παράλληλα με την συγκέντρωση όλο και μεγαλύτερης οικονομικής ισχύος στα χέρια της οικονομικής ελίτ. Και αυτή η διαδικασία έχει ξεκινήσει την περίοδο της νεοφιλελεύθερης επίθεσης και εντείνεται την τελευταία περίοδο

της συστημικής κρίσης, όπου μπορούμε να μιλάμε και για το τέλος της νεοφιλελεύθερης συναίνεσης στο σύστημα.

Στο κέντρο της σύγχρονης οικονομικής και πολιτικής εξουσίας βρίσκονται οι οικονομικοί οργανισμοί και μηχανισμοί όπως οι τράπεζες, τα χρηματιστήρια, οι πολυεθνικές, οι πολιτικοί θεσμοί και μηχανισμοί όπως το κοινοβούλιο, τα υπουργεία, στρατιωτικοί μηχανισμοί όπως οι αστυνομία και ο στρατός. Τους μηχανισμούς του συστήματος φυσικά, τους απαρτίζουν πρόσωπα που καθορίζουν σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό την λειτουργία τους. Η κεντρική στρατηγική όμως που ακολουθεί στην εποχή μας η οργανωμένη εξουσία και την οποία υπηρετούν όλοι οι μηχανισμοί της, την καθορίζουν οι κεντρικές ανάγκες αναπαραγωγής του οικονομικού και πολιτικού συστήματος. Αυτή η στρατηγική είναι αυτή που εξυπηρετεί πρωτίστως την υπερεθνική οικονομική ελίτ, σχηματοποιείται από τους υπερεθνικούς μηχανισμούς οικονομικής και πολιτικής εξουσίας όπως η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, το ΔΝΤ που τη λειτουργία τους γνωρίσαμε από πρώτο χέρι με τη μορφή της τρόικας. Και θα ήταν μεγάλο επίτευγμα αν καταφέραμε να δημιουργήσουμε ένα πανευρωπαϊκό δίκτυο ένοπλης δράσης που θα κατάφερνε να χτυπήσει τέτοιους υπερεθνικούς πολιτικούς και οικονομικούς μηχανισμούς.

Το να καταφέρνεις να χτυπάς νευραλγικά κέντρα του καθεστώτος είναι μια πρόκληση για τους ένοπλους αγωνιστές. Και αυτή την πρόκληση πάντα την ακολουθούσαμε στον Επαναστατικό Αγώνα, στοχεύοντας σε όσο το δυνατό υψηλότερους στην ιεραρχία του συστήματος πολιτικά και οικονομικά στόχους. Και πεποίθησή μου είναι πως η περαιτέρω ενδυνάμωση του Επαναστατικού Αγώνα θα καταφέρει ακόμα πιο κεντρικά και ουσιαστικά χτυπήματα στο καθεστώς απ' ότι έχει ως τώρα καταφέρει και θα επιφέρει μεγάλα πλήγματα στην λειτουργία του.

Κατά την άποψή μας η στρατηγική τής πολεμικής με κάθε μέσο με την κεντρική εξουσία με σταθερό πάντα ζητούμενο την ανατροπή του καθεστώτος και την Επανάσταση, θα όφειλε να είναι ενσωματωμένη σε κάθε μορφή δράσης, όχι μόνο στον ένοπλο αγώνα. Και αυτή είναι η βασική πολιτική ενότητα που θα όφειλε να υπάρχει, ώστε να μπορεί να δημιουργηθεί ένα επαναστατικό κίνημα. Με άλλα λόγια η στρατηγική μας δεν αφορά μόνο σε αυτό που κατά την άποψή μας οφείλουν να κάνουν οι ένοπλοι αγωνιστές, αλλά σε αυτήν την κεντρική συνισταμένη που θα όφειλαν να συναντιούνται όλες οι μορφές δράσεις. Και μόνο με βάση αυτή την κοινή συνισταμένη μπορούμε να μιλάμε για τη δυνατότητα δημιουργίας επαναστατικού κινήματος. Κάθε μορφή δράσης, κάθε εργαλείο αγώνα, από τις καταλήψεις, τα στέκια, τα κοινωνικά ιατρεία, τις συνελεύσεις γειτονιάς, τις πορείες, τις εκδηλώσεις, τις ομάδες αλληλεγγύης σε κρατούμενους, κάθε διαδικασία με οποιαδήποτε αφορμή κι αν γίνεται, θα έχει το επιθυμητό αποτέλεσμα αν ενσωματώνει την στρατηγική που προανέφερα, αν προωθεί την κοινωνική Επανάσταση. Και πολύ σημαντική προϋπόθεση για την προώθηση της Επανάστασης είναι η κατάθεση στην κοινωνία των

δικών μας θέσεων για μια επαναστατική κοινωνία και για την μορφή οργάνωσης που αυτή μπορεί να έχει. Αυτό για να γίνει σε συλλογικό επίπεδο προϋποθέτει να ανοίξει εδώ και τώρα μια συζήτηση με στόχο την σύνθεση μιας πλατφόρμας θέσεων πάνω στον επαναστατικό κοινωνικό μετασχηματισμό.

Η έλλειψη έως τώρα μιας τέτοιας κοινής στρατηγικής, η άποψή μου είναι πως περισσότερο οφείλεται στην ανασφάλεια ως προς τη δυνατότητα κοινωνικοποίησης του επαναστατικού προτάγματος. Αυτή η ανασφάλεια όμως είναι δικιά μας, δεν είναι ζήτημα κοινωνικής ανεπάρκειας. Εξ' άλλου εμείς είμαστε οι βασικοί υπεύθυνοι για τις ανώριμες υποκειμενικές συνθήκες, για την απουσία ενός ευρύτερα αποδεκτού από την κοινωνία επαναστατικού σχεδίου. Οι αντικειμενικές συνθήκες στην εποχή μας που είναι και οι πλέον ώριμες λόγω της κρίσης, δημιουργούν ένα κοινωνικό έδαφος καλό για να προωθήσουμε το πρόταγμά μας. Οι βεβαιότητες στην κοινωνική βάση έχουν κλονιστεί ανεπανόρθωτα, η εμπιστοσύνη στο καθεστώς έχει πάψει εδώ και καιρό να υπάρχει, τα ερωτήματα πάνω στο σύστημα, τις λειτουργίες και τους σκοπούς του, πάνω στη φύση, τις αιτίες της κρίσης και τις προοπτικές ξεπεράσματος της, απασχολούν έντονα το σύνολο σχεδόν της κοινωνίας. Και παράλληλα η πεποίθηση ότι προοπτικές αντιστροφής του οικονομικού και κοινωνικού κλίματος με τις καθεστωτικές πολιτικές δεν υπάρχουν, παραμένει και ενισχύεται. Η επιχειρηματολογία των επαναστατών πάνω σε αυτά τα ζητήματα, η θέση για την ενδογενή στο σύστημα κρίση και η θέση πως το ουσιαστικό ξεπέρασμα της κρίσης είναι η κοινωνική Επανάσταση, παράλληλα με την προώθηση επαναστατικών προταγμάτων οριζόντιας κοινωνικής οργάνωσης σε μια επαναστατική κοινωνία, είναι ζητήματα που όχι μόνο μπορούν να συζητηθούν με ανθρώπους έξω από τον δικό μας χώρο, αλλά μπορούν και να γίνουν κτήμα πολλών περισσότερων από ότι πιστεύουμε. Το βασικότερο για αυτό είναι κατά την άποψή μου, η συγκροτημένη πολιτική θέση και η πίστη στην κοινωνική αναγκαιότητα της Επανάστασης. Αν τα παραπάνω υπάρχουν, μπορούμε και να προωθήσουμε το επαναστατικό πρόταγμα.

Ένα σημείο που χαρακτηρίζει και χαρακτηρίζει τον Επαναστατικό Αγώνα είναι πως η δράση και ο λόγος του εμπεριείχε πάντα ένα όραμα για αυτό που μπορούμε να γίνουμε ως κίνημα, ενσωμάτωνε την ελπίδα για ένα ευρύ, δυνατό επαναστατικό κίνημα, κόντρα και στις δικές μας ως χώρος, ανασφάλειες για τις ίδιες τις δυνατότητες μας.

Με βάση τα παραπάνω, ο Επαναστατικός Αγώνας, παρά το γεγονός ότι δεν δρα στα πλαίσια της νομιμότητας και δεν κάνει ανοιχτές συνελεύσεις σε αμφιθέατρα, ήταν και είναι λόγω της συνολικής του οπτικής για τον αγώνα και το κίνημα, μια συλλογικότητα με κινηματική λογική και κατεύθυνση. Γιατί το ποια δράση τελικά είναι ή όχι κινηματική, δεν μπορεί να καθορίζεται ούτε από το νόμιμο ή μη πεδίο που διεξάγεται ούτε από την αριθμητική συμμετοχή σε αυτήν. Εξ' άλλου, ο καθένας μπορεί να καταλάβει πως μπορεί μια διαδικασία να έχει μεν αριθμητική υπεροχή, αλλά να μην έχει όμως κινηματική, με την επαναστατική πάντα έννοια του όρου, λογική. Η θέση μου είναι ότι κινηματική είναι αυτή η δράση που ενσωματώνει στην στρατηγική της την προοπτική δημιουργίας ενός επαναστατικού

κινήματος και που η Εξανάσταση δεν είναι μια εσωστρεφής υπόθεση των εξεγερμένων ατομικότητων που δρουν, αλλά είναι μια υπόθεση μεγάλων κοινωνικών τμημάτων, αφού αλλιώς δεν νοείται Επανάσταση. Και με βάση το παραπάνω σκεπτικό ο Επαναστατικός Αγώνας επιχειρεί τη μέγιστη δυνατή επικοινωνία με την κοινωνική βάση και τη μέγιστη δυνατή κοινωνικοποίηση του επαναστατικού προτάγματος.

Είναι γεγονός ότι η ένοπλη δράση στην εποχή μας είναι μια δύσκολη επιλογή. Και είναι δύσκολη όχι τόσο λόγω των αντικειμενικών, πρακτικών δυσκολιών στη δράση. Αυτές ξεπερνιούνται με βασικό μοχλό την αφοσίωση στον αγώνα, την προσπάθεια, την συνεργασία, τη συμμετοχή και την αλληλεγγύη. Περισσότερο δε απαραίτητη προϋπόθεση είναι η πολιτική σταθερότητα στην επιλογή της ένοπλης δράσης και στην στρατηγική κατεύθυνση που συλλογικά μια ένοπλη ομάδα διαμορφώνει. Αλλά αυτό που ατσαλώνει συνειδήσεις και καθιστά προσπελάσιμο κάθε εμπόδιο και δυσκολία, είναι η πεποίθηση ότι η ένοπλη σύγκρουση με την κεντρική εξουσία, η ένοπλη προλεταριακή αντεπίθεση και η κοινωνική Επανάσταση είναι μια υπόθεση που αξίζει κάθε προσπάθεια, κόπο, αλλά και τίμημα. Πιστεύω πως κάθε πολεμική ενάντια στον ένοπλο αγώνα είναι η πολιτική έκφραση του φόβου μπροστά σε μια κατά μέτωπο σύγκρουση με την εξουσία, όχι μόνο στο τώρα, αλλά και στο μέλλον. Είναι ο φόβος μπροστά στην ένοπλη σύγκρουση με το καθεστώς. Είναι η απουσία πίστης στην Επανάσταση, η οποία υπό την κυριαρχία του φόβου, μόνο ως ιστορικό γεγονός, με παρελθόν, αλλά χωρίς παρόν και μέλλον προσεγγίζεται

Ο λόγος και η ανάλυση του ΕΑ πηγάζει από την παραπάνω στρατηγική και είχε πάντα διττή κατεύθυνση: Πρώτον, την αποδόμηση των πολιτικών και οικονομικών θέσεων του καθεστώτος. Για εμάς μια προκήρυξη που συνοδεύει μια ένοπλη επίθεση, οφείλει να γίνεται όπλο, όσο το δυνατό πιο αποτελεσματικό, ενάντια στην κυρίαρχη θεωρία και ανάλυση, γεγονός που πάντα αποτελούσε μια συνεχή πρόκληση στον λόγο της οργάνωσης. Λέγοντας αποτελεσματικό εννοώ την αφαίρεση επιχειρημάτων, την διάλυση των βεβαιοτήτων της κυρίαρχης ιδεολογίας, την αποσάθρωση των εννοιών της. Να μπορεί μια προκήρυξη να γίνει μια βόμβα στα θεμέλια της καθεστωτικής θεωρίας και ανάλυσης. Αυτό για εμάς ήταν το στοίχημα. Και για να επιχειρήσουμε κάτι τέτοιο, γνωρίζαμε πως οφείλουμε να μελετάμε τον εχθρό, πράγμα που απαιτεί συνεχή κόπο, διαρκή προσπάθεια και που στην ουσία είναι μια διαδικασία που δεν τελειώνει. Ο βαθμός που μπορεί να επιτυγχάνεται κάτι τέτοιο κρίνεται συχνά από την ίδια την ιστορία και όχι πάντα στο παρόν.

Δεύτερον, την ευρύτερη δυνατή κοινωνική απεύθυνση. Στον ΕΑ ανέκαθεν μας ενοχλούσε η επιδερμική προσέγγιση του συστήματος και των λειτουργιών του, ενώ οι επιφανειακοί αφορισμοί και η ρηχή συνθηματολογία πιστεύαμε πως είναι αναποτελεσματικές αφού είναι αδύνατο να κοινωνικοποιηθούν. Θεωρούσαμε ως περιφρονητικό προς την κοινωνία που απευθυνόμαστε να μην καταθέτουμε μια αναλυτική εξήγηση των επιλογών δράσης που κάναμε, οι οποίες προέκυπταν μέσα από την ίδια την ανάλυσή μας για το σύστημα και

τις ανάγκες στον αγώνα. Μια όσο το δυνατό πιο σφαιρική θέση πιστεύαμε και πιστεύουμε πως είναι χρέος μας να προσπαθούμε να καταθέτουμε στην κοινωνία.

Για εμάς όταν ο λόγος δεν συνδέεται με ευρύτερα κοινωνικά στρώματα, μια σύνδεση που προκύπτει μέσα από την ανάλυση, τη θεωρητική σύγκρουση με τις καθεστωτικές πολιτικές και την κυρίαρχη ιδεολογία, δηλαδή, μέσα από πρακτικά και θεωρητικά ζητήματα που καίνε την κοινωνία και ιδίως τους προλετάριους, τότε η λεγόμενη κοινωνική απεύθυνση είναι απλώς μια μη εφικτή επίκληση. Επίσης, η επιθυμία μας ήταν πάντα να μπορέσουμε να συνεισφέρουμε στη διαμόρφωση μιας επαναστατικής θεωρίας από την αναρχική πάντα σκοπιά, που να συνιστά αποτελεσματικό εργαλείο στα χέρια των αγωνιστών στον πόλεμό τους για την αποδόμηση της κυρίαρχης θεωρίας και ιδεολογίας. Γιατί επαναστατικός αγώνας χωρίς το όπλο μιας ανάλυσης για την εξουσία, τις λειτουργίες, τις πολιτικές και τις στοχεύσεις της είναι αδύνατο να διεξαχθεί. Και στην εποχή μας, έχω πει δημόσια αρκετές φορές, είναι σημαντικό προαπαιτούμενο μιας συγκροτημένης πολιτικής δράσης η κατάθεση μιας θέσης για την κρίση του συστήματος, τις αιτίες και τις προοπτικές της. Υπάρχει, ως ένα βαθμό τουλάχιστο, μια λαθεμένη αντίληψη στον χώρο μας, ότι μια βαθύτερη μελέτη και ανάλυση για τη φύση και την λειτουργία του κεφαλαίου, δεν αφορά τους αναρχικούς, αλλά τους αριστερούς. Μια αντίληψη που για εμάς είναι πέρα για πέρα λάθος. Πάντα οι αναρχικοί μιλούσαν για αγώνα ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο. Με το κράτος φυσικά ασχολούμαστε όλοι. Με το κεφάλαιο όχι. Με αποτέλεσμα το μισό κεντρικό αναρχικό πρόταγμα να μένει σε κάποιο βαθμό στο περιθώριο και μόνο ως σύνθημα, χωρίς θέσεις, χωρίς ανάλυση, χωρίς γνώση της ίδιας της καπιταλιστικής λειτουργίας. Πεποίθησή μας είναι επίσης, πως η ίδια η κρατική λειτουργία, οι αλλαγές, η εξέλιξή της είναι αδιαχώριστη από την καπιταλιστική εξέλιξη, από το ίδιο το κεφάλαιο. Αυτό το κενό ο Επαναστατικός Αγώνας από την αρχή της δράσης του γνώριζε και επιχείρησε να υπερβεί. Και πιστεύουμε πως είναι μια διαδικασία που ουσιαστικά δεν τελειώνει, αλλά προχωράει, βαθαίνει, εμπλουτίζεται.

Το θεωρητικό κενό που προαναφέρω στο κίνημα, φάνηκε κατά την έναρξη της κρίσης. Δεν είναι άσχετο με το παραπάνω ότι πολλοί σύντροφοι άργησαν να καταλάβουν την κρίση, τη δυναμική και το βάθος της. Κάποιοι θεώρησαν ένα στημένο από τους εξουσιαστές παιχνίδι τα μέτρα που λαμβάνονταν για την αντιμετώπισή της, ότι κρίση στην ουσία δεν υφίσταται, ότι είναι πρόσχημα. Κάποιοι ίσως να επιμένουν να το πιστεύουν. Τις θέσεις του Επαναστατικού Αγώνα για την κρίση δεν θα τις επαναλάβω εδώ. Περιορίζομαι όμως να επαναλάβω ότι η κρίση αυτή είναι όχι μόνο πραγματική, όχι μόνο το σύστημα βρίσκεται στην πιο δύσκολη θέση που έχει βρεθεί ως σήμερα, αλλά αυτό που έχουμε μέχρι στιγμής ζήσει, είναι μόνο μια φάση της και πως νέες κρισιακές εκρήξεις θα ακολουθήσουν, ισχυρότερες από αυτήν. Ας μην ξεχνάμε πως οι λύσεις που δίνουν τα υπερεθνικά κέντρα εξουσίας είναι προσωρινές και δεν αντιμετωπίζουν το πρόβλημα, αλλά απλώς το μεταφέρουν στο μέλλον.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό μας ήταν η ταξικότητα στον αγώνα. Για εμάς ανέκαθεν ήταν αυτονόητο ότι ο πόλεμος ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο είναι ένας πόλεμος κοινωνικός και ταξικός. Ο εχθρός μας είναι μια άρχουσα οικονομικά τάξη και οι εν δυνάμει σύμμαχοί μας σε αυτόν τον πόλεμο είναι από τα χαμηλά ταξικά στρώματα, είναι αυτοί που ζουν την εκμετάλλευση των αφεντικών, είναι οι άνεργοι, οι φτωχοί, οι κολασμένοι της κοινωνίας. Είναι οι προλετάριοι. Η ταξική συνείδηση πάντα στην επαναστατική ιστορία είναι βασική συνθήκη για την διαμόρφωση μιας επαναστατικής συνείδησης. Όμως γνωρίζουμε ότι η ταξική συνείδηση δεν είναι αυτονόητη όσο φτωχός και αν είναι κάποιος, στο βαθμό που δεν υπάρχει μια ελάχιστη πολιτικοποίηση. Η βαθιά κρίση της ταξικής συνείδησης σε μεγάλα τμήματα των χαμηλών κοινωνικών στρωμάτων, ακόμα και μέσα στους κόλπους του δικού μας αγώνα, και η πολιτική σύγχυση που έχουν προκαλέσει διάφορες νεοφιλελεύθερες και σοσιαφιλελεύθερες, αλλά και αριστερές αναλύσεις για την σύγχρονη ταξική και κοινωνική διαστρωμάτωση, σύμφωνα με τις οποίες αμφισβητούνται οι τάξεις στην εποχή μας όχι απλώς προς τις μορφές που έχουν πάρει, αλλά και ως προς την ίδια την ύπαρξή τους, (θέσεις που ως ένα βαθμό διαβρώνουν και συνειδήσεις κάποιων αγωνιστών), ήταν για τον Επαναστατικό Αγώνα μια πρόκληση στην πολεμική μας με την κυρίαρχη ιδεολογία και στην προσπάθειά μας για επικοινωνία με την κοινωνία.

Εδώ αξίζει να επαναλάβω τα λόγια του εκατομμυριούχου Μπάφετ, ο οποίος είχε πει με περισσή ωμότητα πως "υπάρχει ταξικός πόλεμος και είναι η δική μου τάξη αυτή που κερδίζει". Είναι πραγματικά λυπηρό να υπάρχουν αντιλήψεις στον αγώνα που μέσω της άρνησής τους να δουν τον πρωτοφανή αγριότητα ταξικό πόλεμο που διεξάγουν οι οικονομικά ισχυροί, τους επιτρέπουν να διεξάγουν τον πόλεμό τους χωρίς αντίπαλο, να γίνονται όλο και πιο αμείλικτοι.

Θα επαναλάβω για μια ακόμα φορά πως μια συζήτηση για τον ένοπλο αγώνα είναι μια συζήτηση για την ίδια την Επανάσταση. Και αυτό αφορά την κεντρική στρατηγική που είχε εξ' αρχής θέσει ο Επαναστατικός Αγώνας και που ανέφερα στην αρχή του κειμένου. Δηλαδή, μιλώ για τον ένοπλο αγώνα που έχει την πολιτική στρατηγική της σύγκρουσης με το καθεστώς και την προωθεί με πράξεις και με λόγο. Και αυτό γιατί το σύστημα στην εποχή μας, παρά τις όποιες αρνητικές συνθήκες που προσπαθεί να διαμορφώσει ενάντια στον ένοπλο αγώνα και στον αγώνα συνολικότερα, με την βαθύτερη κρίση που περνά στην ιστορία του, έχει το ίδιο θέσει τις βάσεις για την ανατροπή του, διαμορφώνοντας μοναδικής ευκαιρίας αντικειμενικές συνθήκες για την επαναστατική προοπτική.

Είναι η εποχή που η ένοπλη δράση μπορεί να είναι ιδιαίτερα αποτελεσματική όχι μόνο ως προς την προπαγάνδισή της σύγκρουσης με την κεντρική εξουσία, την ανατροπή του καθεστώτος και την κοινωνική Επανάσταση. Μπορεί να είναι αποτελεσματική ως προς την αποσταθεροποίηση του καθεστώτος. Με καίρια και κομβικής σημασίας χτυπήματα, μπορεί να επιφέρει ουσιαστικά πλήγματα στην λειτουργία του συστήματος και να φέρει πιο κοντά το επιθυμητό αποτέλεσμα της καθεστωτικής κατάρρευσης. Αυτή η πεποίθησή μου

βασίζεται σε μια ανάλυση που έχει εκφράσει ο Επαναστατικός Αγώνας. Σύμφωνα με αυτή ο προχωρημένος βαθμός αλληλεξάρτησης των λειτουργιών του συστήματος στην εποχή μας, ναι μεν αφορά μια κατάκτηση των εξουσιαστών στην διαδικασία αναπαραγωγής του, αλλά αποτελεί και το πιο τρωτό σημείο του, αφού η υπονόμευσή του σε ένα γεωγραφικό σημείο, μπορεί να επιφέρει αλυσιδωτές αντιδράσεις στο σύνολό του. Θα θυμίσω ένα σχετικό με την παραπάνω θέση γεγονός. Η τριπλή βομβιστική επίθεση στο Α.Τ. Καλλιθέας πριν τους ολυμπιακούς αγώνες το 2004. παρά το γεγονός ότι ήταν ένα συμβολικό χτύπημα και δεν μπορούσε να συγκριθεί με τα μεγάλα χτυπήματα του Επαναστατικού Αγώνα από το 2009 και μετά, προκάλεσε την κατάρρευση χρηματιστηριακού δείκτη σε χώρα της ανατολικής Ασίας. Ας φανταστούμε τι θα μπορούσαμε να καταφέρουμε αν είχαμε ένα ισχυρό ένοπλο κίνημα στην Ελλάδα αυτή την περίοδο που κρίση και συστημική αλληλεξάρτηση δημιουργούν ένα συνδυασμό μοναδικό για τη διάχυση, ακόμα και τον πολλαπλασιασμό των κραδασμών στο σύστημα ύστερα από μεγάλα ένοπλα χτυπήματα.

Για να είναι αυτή η προσπάθεια υπονόμευσης αποτελεσματική, οφείλει να επικεντρώνεται σε όσο το δυνατό περισσότερο σε κομβικής σημασίας για την καθεστωτική λειτουργία χτυπήματα ενάντια σε κέντρα που φέρουν έντονο το βαθμό αλληλεξάρτησης με άλλες γεωγραφικές περιοχές και κυρίως με υπερεθνικά κέντρα της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας. Πιστεύω πως σήμερα, ένα ισχυρό ένοπλο επαναστατικό κίνημα στην Ελλάδα με κοινή στρατηγική και δράση, θα μπορούσε να δημιουργήσει συνθήκες πραγματικής πολιτικής και κοινωνικής χρεοκοπίας του καθεστώτος, να φέρει πολύ κοντά την προοπτική της ανατροπής του, την προοπτική της Επανάστασης.

Είναι η εποχή που ο ένοπλος αγώνας μπορεί με την αποτελεσματικότητα και την καίρια και βαθιά κοινωνική δράση του να λειτουργήσει καθοριστικά στη δημιουργία επαναστατικών συνθηκών. Εξ' άλλου πιστεύω πως ένας νικηφόρος ένοπλος αγώνας σήμερα είναι μια ιδανική συλλογική προοπτική στην οποία μπορούν να αναφέρονται οι κολασμένοι της εποχής μας.

Γνωρίζω, ίσως περισσότερο από τον καθένα, ότι ο ένοπλος αγώνας στην εποχή μας είναι μια δύσκολη επιλογή, με κόστος και με τίμημα. Κατά την άποψή μου σε όλες τις εποχές ο ένοπλος αγώνας ήταν μια δύσκολη και όχι εύκολη υπόθεση. Υπήρχαν εποχές που ένοπλοι αγωνιστές κατέληγαν σε μπουντρούμια πολύ χειρότερα και από αυτά που ετοιμάζουν στο Δομοκό, χειρότερα από τα λευκά κελιά και τις σύγχρονες απομονώσεις. Και εποχές που κατέληγαν στο εκτελεστικό απόσπασμα. Είναι συγκλονιστικό ότι σε άλλες εποχές ακόμα και η άρνηση αγωνιστών να αποκηρύξουν την πολιτική τους ταυτότητα, σήμαινε εκτέλεση, όπως έγινε στην γερμανική κατοχή όπου δεκάδες ή και εκατοντάδες ανώνυμες έφηβες και έφηβοι που πολλοί από αυτούς δεν είχαν καν αναμειχθεί σε ένοπλη δράση, δεν απαρνήθηκαν την ταυτότητά τους μπροστά στο δίλημμα “αποκήρυξη ή θάνατος” που τους έβαζε ο εχθρός και κατέληξαν στο εκτελεστικό απόσπασμα.



Αυτό που πιστεύω είναι πως αυτό που ατσαλώνει τελικά τους αγωνιστές δεν είναι ούτε οι συνθήκες ούτε τα εμπόδια που βάζει κάθε φορά η εξουσία. Είναι η πίστη σε ένα συλλογικό σκοπό. Είναι η πίστη στην Επανάσταση. Μια πίστη που δεν αφορά το εφικτό ή μη αυτής σε μια συγκεκριμένη ιστορική περίοδο, αλλά στην βεβαιότητα ότι αυτός ο σκοπός είναι δίκαιος, αναγκαίος για όλη την κοινωνία και κυρίως, ένας ωραίος σκοπός. Ο πιο ωραίος στην ανθρώπινη ιστορία. Και με αυτή την οπτική ξεπερνιέται κάθε δυσκολία.

Εδώ να σημειώσω πως τον ένοπλο αγώνα δεν τον επιλέγουμε ως μια πράξη αυτοθυσίας, παρά το γεγονός ότι όσοι συμμετέχουμε σε αυτή την επιλογή πρέπει να είμαστε αποφασισμένοι και έτοιμοι για όλα τα ενδεχόμενα. Την επιλέγουμε για να καταφέρουμε μικρές και μεγάλες νίκες επί ενός φαινομενικά αλώβητου εχθρού. Την επιλέγουμε με την προοπτική να επιφέρουμε όσο το δυνατό μεγαλύτερα πλήγματα στο καθεστώς και τη λειτουργία του. Γιατί η προοπτική της νίκης, ακόμα και στις πιο αντίξοες συνθήκες, είναι η απαραίτητη παράμετρος για να προχωράς, να είσαι αποτελεσματικός, να δυναμώνεις και να ισχυροποιείσαι. Και όπως λέει ένα παλιό γνωστό ρητό, “όποιος στον πόλεμο πάει για να πεθάνει, για πόλεμο στρατιώτη μου δεν κάνει”. Με την παραπάνω φράση αναφέρομαι στη νοοτροπία της ήττας, τη νοοτροπία που θέλει τον αγώνα για την Επανάσταση να είναι ένας αγώνας εκ των προτέρων χαμένος. Και για έναν αγώνα που έχει προδιαγεγραμμένη πορεία πολιτικής ήττας, δεν ρισκάρει κανείς, δεν εμπνέει κανέναν, ούτε εμάς τους ίδιους. Με τέτοιους υποκειμενικούς όρους, αγώνας σε οποιαδήποτε μορφή του δεν γίνεται.

Το γεγονός ότι σύντροφοι φυλακίζονται ή και χάνουν τη ζωή τους στον αγώνα, το γεγονός ότι ο σύντροφος Λάμπρος Φούντας έδωσε τη ζωή του στον αγώνα για την Επανάσταση, δεν μπορεί να καθορίζει αρνητικά την προοπτική του αγώνα μας. Αντιθέτως. Αυτά τα γεγονότα οφείλουν να μας κάνουν ακόμα πιο αποφασιστικούς να πολεμήσουμε και να νικήσουμε. Αυτά τα γεγονότα οφείλουμε να τα κάνουμε εφελτήριο για αντεπίθεση, για ισχυρότερα χτυπήματα έναντι του εχθρού, για πιο αποφασιστικές μάχες. Το χρωστάμε στους νεκρούς μας, στους φυλακισμένους συντρόφους. Το χρωστάμε στον ίδιο μας τον εαυτό. Όταν κάποιος από εμάς δίνει τη ζωή του για την Επανάσταση, το λιγότερο που έχεις να κάνεις είναι να πολεμήσεις με όλες σου τις δυνάμεις για να γίνει. Αυτή είναι η αρχή μου. Και το αν θα νικήσουμε ή όχι είναι στο δικό μας χέρι. Αρκεί να το πιστέψουμε και να τολμήσουμε.

Πόλα Ρούπα